

עומר ולדמן אל הגלעדים שבין רגליה

יסמין שבאה במקום תהילה
לחדוה הרכבי

כוח האמון

שבת שלום ומברך, יסמין.
אני מאבד את ההקשבה
באזן ימין. בימים הסמוכים
יצאה לי משם שעוה שחרה
ריח שחר וטעם רע. צבע של האספות
אל האוב. אבל בשמאלי הצבע עודו צהב
כזהב מלכים, ומקולך קולט מנחה וניחוחים.
אבל מימין לכל זה לא ישמע דלת
נטרקת, אשמה מסרקת, מפתח מחליד
שהוא מקור מבצרך יסמין הוא צבע
שני על עורך יסמין, הוא כמו מורי לחנוך גופני
בתיכון ששמו איל אמון, כלומר לא האמון
עצמו אלא כח האמון יסמין
יסמין שהיא שהרזאד על כל שער בגוף
יסמין שהיא שעור של אמון, היא כח האמון
היא בכבודה שעור בחנוך גופני
יסמין שמדיפה יסמין, שמדיפה אין אוני
יסמין שגשגרה מיסיונרית עם חלק עליון

יסמין שבת שלום ומארע, כל שהוא על אין קולך
על אין קול בכלל בימיני, על עדין ריח
מארן של מטתי, על מה שלא יסקר בבית הזה
כמו דמותי, כמו החלק האחורי של דמותי
כמו פעלות תגמול על כח אמוני: לתפס את אשכי
ביד אחת, להעריך מחסורים, לומר לי מה אני צריך.

אֲבָל הָאָמֶת יִסְמִין לֹא צָרִיךְ כַּחֲתוּלָה לֹא צָרִיךְ הַבְּטָחוֹת
 לֹא צָרִיךְ מִפְתַּחֲחוֹת חֲדָשִׁים יִסְמִין אֲנִי צָרִיךְ שִׁיר
 אֲנִי צָרִיךְ שִׁיר קָצֵר עִם בֵּית אֶחָד אֲנִי צָרִיךְ בֵּית
 אֶחָד בְּמַלְיָם פְּשׁוּטוֹת בֵּית רְגִישׁ וּמְכִיל בֵּית בְּרָגְנִי
 כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ לְהִיּוֹת. בֵּית אֶחָד שְׂמֹזְכָה אֶת הָאֲחֵרִים
 בֵּית שְׂאוּמְרִים עָלָיו לְאִישׁ אֲשֶׁרֶיךָ, שְׁנוֹתֵן תַּחֲוֹשָׁה שֶׁל אֲשֶׁרִים
 כְּמוֹ הַשִּׁיר שֶׁגָּרַם לְאוֹדִיָּה קוֹרֵן לֹמֵר לְמִשׁוֹרֶרֶת יִלְלֵתִי
 בְּגִלְגֵּלָה עַל הָאֶסְלָה, תִּרְאִי כַּמָּה מִפְתַּחֲחַת אֲנִי, כַּמָּה חִישְׁנִית
 אֲנִי. כַּמָּה אֲנִי עֲלוּלָה. תִּרְאִי יִסְמִין. אִיךָ דּוֹקָא כְּשֶׁאֵינְךָ מְדַבֶּרֶת
 אֲנִי שׁוֹמֵעַ שְׁנִי. אֲנִי שׁוֹמֵעַ סִמְקָ חֲדָשׁ. גְּבֵר חֲדָשׁ. בְּרַבּוּי. קְלוּפֵי בְּגָדִים.
 אֲנִי שׁוֹמֵעַ קְלוּפֵי גְבָרִים. אֲנִי שׁוֹמֵעַ חֲלוּפֵי גְבָרִים. וְרִיחַ מְצַעֵר שֶׁל הַתַּכְנָסוֹת.

יִסְמִין עֹזֹבֶת

קַל הַרְבֵּה יוֹתֵר לְקָרָא לְצַעֲדִיָּה
 שְׁקוּלָם עֲבָה, לְפָרְקֵי יָדֶיךָ
 בְּמַלְיָם מָה אֶתָּה מְבִיא לִי, אֶתָּה מְבִיא
 אֶת הַסֵּעִיף, עֲדִיף לְקָרָא לְכָל אֱלֹהֵי "נְדוּדִים"

יְשִׁיזְבוּ
 יְשִׁיזְבוּ נְדוּדִים
 לֹא יִכְזִיבוּ
 לֹא יִכְזִיבוּ בְּהַדִּים
 בְּהַדְּהוּדִים
 יְשִׁיבוּנִי אֶל הַגְּלֻעָדִים
 שְׁבִין רְגְלִיָּה, אֶל הַגְּלֻבְעִים

שְׂמֵהֶם אֲנִי שְׂאוּל לִילָה בְּלִילָה
 כְּשֶׁגְּבָה הַלַּח נְעוּץ מוּל כָּל פְּנֵי
 שְׂמֵהֶם אֵין יוֹם וְאֵין אוֹר
 מְאוּרָרִים מְלֹאכּוֹתֵי
 בְּיוֹם שְׁשִׁי, אַחַר הַצְּהָרִים

מְחַשֵּׁק אֶת תַּלְתְּלֵי חֲזִי
 וּבְקִמְקוּמָה הָעֵר שׁוֹפְטִים הַמִּים

משוים אַל להטם את מחשבתה
על הבריחה ממני, ועל השלחן
יִיבֵשׁ הַרְגֵעֲלָהּ, וְרַגַע לָהּ מִמְּנִי
בְקָרוֹב, בְּהַתְקַרְבוֹת הַנְּדוּדִים אֶל קוֹ הַדָּלֶת
אֶל הַרְצָפָה הַרוּצָה לְהַחְזִיק אֶת רַגְלֶיהָ בְּמִלֵּט כְּמוֹ מֵאֲבָן

אבן ספיר

ראיתי את יסמין ונזכרתי ביסמין
ונזכרתי ביסמין ונזכרתי ברגליה
הגלויות החלקות הנטועות עמקות
במרצפות החומות בגמות החן
בתרשים ובשהם ובאבן ספיר
באביה השקרן ובאמה השדכנית
הרעה הרעה המורה לה על גבר
לחצב אבן ספיר מאבן צר
הוא רכוס ואומר לה ברצון ובכח
גם אני מתחזקת גם אני תלוית
גם אני תלויה
היא היתה אומרת
היא היתה אומרת: אני דיה
אני צרה ואני עריה
בכל פעם ששאלתי אותה לגילה
אמרה: אני בת שבע-עשרה ושנתיים
בת שבע-עשרה ושלוש שנים
בת שבע-עשרה וארבע
(אחרי השנה הרביעית לא שאלתי)
ונראינו עין לעין כעין מיכל
שעליה אמרה יסמין למענה עכשו
אני שוב רק בת שבע-עשרה. אני רק עכשו
קראנו בשמה באור קראנו בשעת האור הנמוכה
התפשטנו באור יפה התלבשנו יפה לחשכה
מיכל אמרה ליסמין: בסוף את לסבית
ידעתי שהצדק אתה. נראה לי מוזר לקרא לזה צדק
חשבתני שהיא טועה. שמייכל טועה. למען ההגינות היא טועה

למען יסמין היא טועה. למען האמונה. למענה. כל פעם
שכתב טלויזיה גמר כתבה ב"ימים יגידו", רציתי שיוסיף
"שמייכל טועה". ימים יגידו שמייכל טועה
יסמין מלמלה מחזור לימים טובים מפי אמה:
ברוך שגמלני זמה כנגד רעה ורמה

וַיִּדְפוּ הַמַּיִם עַד הַיּוֹם הַזֶּה כְּדַבֵּר אֱלֹהִים אֲשֶׁר דִּבֶּר
מלכים ב' ב', 22

לאורין ששאלה למה ברחתי לירושלים

כִּינּוּן שְׂמֻצוֹי אֲנִי בְּעֶסְקֵי שִׁירָה נִדְרָשׁ מִמֶּנִּי לְהִבְחִין בֵּין קְרִיאָה וּבֵין קְרִיאָה בְּקוֹל. וְעוֹמֵד בֵּינֵיהֶן גַּם הַבְּדֵל שֶׁל מְקוֹם: בְּבֵיתִי בְּתֵל אַבִּיב אֲנִי קוֹרֵא אֹרִינַי וְהִנֵּה אֹרִינַי. וְאֲנִי קוֹרֵא בְּקוֹל אֹרִינַי וְהִנֵּה גּוֹף אֹרִינַי בְּחֹשֶׁכָה. וְהִנֵּה חֲשֻׁכָה שְׂנֹבְדֵל מִמֶּנֶּה גּוֹף. וְאֲנִי קוֹרֵא אֹרִינַי שֶׁל בֵּית וְהִנֵּה נוֹרָה קְלוּשָׁה בְּרָחוּב שְׁלֹמֶה הַמֶּלֶךְ. וְאֹרִינַי שֶׁל חוּץ אִיפֹה שְׂנֹכְרֵתֶיךָ בְּחוּץ. הַכֹּל מְבַהֵק וְזָקוּק אֶל הַחוּץ. וְאֵלּוּ בִירוּשָׁלַיִם בְּסִמּוּךְ לְקִטְמוֹנִים אֲנִי קוֹרֵא אֱלֹהִים וְשׁוֹמֵעַ: מֶה אֶעֱשֶׂה לָךְ בְּטָרֵם אֶלְקָח מֵעַמֶּךָ. וְשׁוֹמֵעַ מִבֶּט כֶּזֶה גְבוּהָ וּמְחַנְּף. וְשׁוֹמֵעַ מִתְבַּיֵּשׁ מִתְבַּיֵּשׁ וְהִגְרוּן יָבֵשׁ. אֲבָל חֲדוּהָ הֶרְכַּבִי קוֹרֵאת שֵׁם בְּקוֹל אֱלֹהִים וְהִיא שֵׁם אֱלֹהִים וְאִין גּוֹף בְּחֹשֶׁכָה. אִין גּוֹף לְחֲשֻׁכוֹת בִירוּשָׁלַיִם. וְאִין גַּם אֱלֹהִים בְּמוֹבֵן הַגּוֹף. אֲבָל מֶה שְׁשׁוֹבֵר אוֹתִי קָרָה אוֹלִי לִפְנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה. כְּשֶׁחֲדוּהָ קָרָה בְּאֲדָמָה הַזֹּאת אֱלֹהִים וְהִיא לֵה חֲשֻׁכָה, וְהִיא אֱלֹהִים. וְמֶה שְׁכָבֵר מְבִיא אוֹתִי לִיָּדִי בְּכִי מִתְרַחֵשׁ בְּשִׁכּוֹנָה הַזֹּאת בְּבֵית אַחֵר, בְּבֵית תְּהֵלָה. אֲמֹה, שְׁהֶאֱפַר בְּשִׁעְרָה אֶפֶר חֲדוּהָ, יוֹצֵאת בְּחֹשֶׁכָה וְקוֹרֵאת תְּהֵלָה וְתֵהֵלָה לְעֵתִים עוֹנָה וְלְעֵתִים דִּי לִזְכֹּר שֶׁהִיא עוֹד בְּתוֹךְ הָעוֹלָם. אֲבָל בְּעוֹלָמִי לְעוֹלָם לֹא תֵהֵי עוֹד תְּהֵלָה. לֹא יֵהֵי גּוֹף לְתֵהֵלָה מִן הַחֲשֻׁכָה. וְאִיךָ אֶפְשֶׁר בְּכֹל לְקָרָא לְעוֹלָם שְׂאֲחֵרִיָּה, שְׁלֻצְדָּה, שְׁלְעוֹלָם לֹא בֵּה? הֵאֵם לְקָרָא לוֹ עוֹלָם הֵבֵא אוֹ עוֹלָם הֵבֵא אַחֲרֵי תְּהֵלָה? וְלֹאן בָּא? וְאֵל מִי? וְלֵאִיזוֹ חֲשֻׁכָה?

אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מֶה קוֹרָה פֹּה עִכְשׁוֹ, אֹרִינַי. אֲנִי מְנַסֶּה לְהַמְשִׁיךְ אֶת הַקִּטְעַת הַזֶּה כְּכֹר רַבֵּעַ שְׁעָה וְלֹא מִצְלִיחַ לְהַפְסִיק לְבִכּוֹת. לְבִכּוֹת בְּקוֹל. כְּמוֹ אֲבֵא שְׁלִי עַל הָאֶסְלָה אַחֲרֵי שְׁלֹא רְצִיתִי לְלַכֵּת לְעֶרֶב הַקְּרִנּוֹת י"ב שֶׁל עֲצָמִי. אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁנֶּה נִחְשָׁב זוֹל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּזֶה כְּכֹה, אֲבָל זֶה בְּאֵמֶת מֶה שְׁקוֹרָה. אֲנִי מִיֵּלֵל פֹּה בְּמַעֲוֹנוֹת כְּמוֹ אוֹדִיָּה קוֹרֵן עַל הַשִּׁיר שְׁלָךְ וְאֶפְלוֹ לֹא יוֹדֵעַ לְהִסְבִּיר בְּמַלִּים. מֶה שְׁעוֹלָה לִי בְּלֵב עִכְשׁוֹ הוּא כְּמוֹ סוֹף הַבְּצוּעַ שֶׁל מַתִּי כְּסָפִי לְשִׁיר "מַלִּים" שֶׁל נְתַן יוֹנָתָן (הוּא לּוֹבֵשׁ שֵׁם שְׁחָרִים עִם צְוֹאֲרוֹן טוֹרְקִיזוֹ), כְּשֶׁהוּא מְגַבִּיָּה קִצֵּת אֶת הַקּוֹל בְּרַעַד קָל, כְּמַעֲט בְּלֵתִי מְרַגֵּשׁ (אוֹלִי רַק אֲנִי הִרְגַּשְׁתִּי), וְשֶׁר: "קִצֵּת מֵאַחַר עִכְשׁוֹ, אוֹלִי חֲשׁוּךְ / אֲבָל תֵּשׁוּב אִם רַק תּוֹכֵל לְשׁוּב". אֶת הַרְגָּשׁ הַזֶּה שְׁבִתוֹךְ הַקּוֹל, שְׁבִקְרִיאָה בְּקוֹל, אֲנִי מְנַסֶּה לְהַדְבִּיק אֶל חֲשֻׁכָה שְׁשׁוּב לֹא יֵהֵי לֵה מַעֲנָה בְּגוֹף. זֶה אוֹלִי מֶה שְׁאֲנִי מִבִּין. אֶפְלוֹ שְׁבִקְלִיפ רּוֹאִים גַּם אֶת נְתַן יוֹנָתָן וְהוּא נִרְאֶה חֵם וּמְחַנְּף וְחִי עֲדִין, וְגַם אֱלֹהִים הִיָּה בְּחַיִּים בְּאוֹתָהּ שָׁנָה, וְשֶׁעַר חֲדוּהָ לֹא נִבְדֵּל מִן הַחֲשֻׁכָה וְלֹא הַעֲכִיר מִמֶּנֶּה, וְתֵהֵלָה וְאֵת וְאֵינִי עֲדִין הֵיֵינוּ תְּקוּוֹת רְחוּקוֹת בְּחַיִּי הוֹרִינוּ, וְרַק אַחֵר כֶּךָ אֲכַזְּבָה. רַק אַחֵר כֶּךָ נַעֲשֵׂתָה לָנוּ מִהֵם קְרִיאָה. וְהַמַּיִם הַחֲלוּ לְהִיּוֹת רְעִים עַד רְפִיּוֹן.

יוסף במסתרים במושב הגילוי

ליוסי מץ שהוא גבר שבגברים

יוסף יושב עם הבנים המתונים ומתנסה
יוסף יוצא אל הבנים המוכנים ומתנסה
לוחש לשונות לבנים, לוטש
עינות ירקות בבנים, לובש ארגמנים למכסה

על התורה ועל הגמירה ועל גמילות חסדים
ועל פן ועל אף, האף בשרשו מפיר ובקצהו מאדים
ובנחיריו ישיר. ירשף שירה. יאכיל דקירה
ישתין בקיר. אף על פי כן מתנסה (ושאר האפים רכונים

עד רוח השפה האחת השואפת אוירים מכרים)
וגם האמה מתנסה והמתן מתנסה והחיק החדש
המגלח מזכרונות, והזעה הנשמרת, והשרירים
אינעל דינאק השרירים, וכבר ברכת שלום מנחת לו בדש

לכלם, לכל האברים, אשר מתקוף השעה מאשרים
ומקבלים על הבריות כלן, למעט האחת השואלת
מה אתם מתנסים עלינו בדחק של מתישרים
יעני סטריט פורוורד, כאלו נראה לכם שלא תהיו נטחנים

עד ייבש הדמע. עד בלעד. אבר לאבק יולד. אף בעננים
אף על פי תהום מכסה. אבל בהוזה עוד כל אבריו גאונים
ויוסף מצוף דאבה, אל שמנים לא יבוש ולא יקנה
למטה ממתניו, ובכל זאת כבר בוכה קצת בלב, מסור, משיח בשמן.

ושלשת רעיו גולים עמו מפתח תקנה:
יונתן בן עזיאל המכנה תותי
יוחאי בן ישראל המכנה יוחי
וגלעד המכנה מלאך המות

הם מכירים זה את זה בשם אבל בעצם לא מכירים
אומרים שמחפשים זיון ורגליהן שלובות כמו ישו

כָּבֵד אֵיזָה אֶלֶף שָׁנָה תִּקְוָעִים עַל אוֹתוֹ סִפְסֵל בְּגִבּוֹל רוֹטְשִׁילְד
חוֹשְׁבִים אִם יִחְזְרוּ בְּיַחַד, לֹא הִחְלַפְתִּי חֲלָצָה מֵאֲתֵמוֹל

וּמִיָּחַס לְאֵמִיר גִּלְבֵּעַ שֶׁקָּרָא לְאֶסְפֵּת שִׁירָיו "כְּחֵלִים וְאֲדָמִים" כִּי זֶה מָה שְׂרוּאִים
כְּשֶׁנֶּעְצָמוֹת הָעֵינַיִם, אוֹ מִשְׁהוּ כָּזָה, וְאֲנִי כְּשֶׁנֶּעְצָמָה מוֹלֶךְ עֵינַי רְאִיתִי רַק אָדָם
עַל חוֹרוֹנִי, רַק הִחְלָצָה הָאֲדָמָה הִחְלָקָה שֶׁסִּפְּגָה אֶת כָּל זַעוֹת סִפְטֵמְבֵּר עַד קִצָּה
רוֹטְשִׁילְד, וְתַחֲתֶיהָ מִכְּנֵס שָׁחַר וְנֶעַל שָׁחַר עַד לְמִטָּה עַד דַּעַת הַחֲשֵׁכָה, עַד שֶׁעָקַרְתָּ
אוֹתָהּ מִגַּעַת, וְאֲתֵמוֹל עָרַב שִׁבְתָּ ה' אֵיר תִּשַׁע"ו שׁוֹב לְבִשְׁתִּי אוֹתָהּ מוֹלֶךְ וְשׁוֹב
הַפְּתַעַת, יָדַעְתָּ, אֶת אוֹמְרָת, שֶׁשְׁחָרִים וְכַחֲלִים אֲנִי לוֹבֵשׁ, וְהָאָדָם הַזֶּה, שֶׁאֵת גְּבוּלָיו
אֶת מִשְׁחָרְתָּ, לֹא רְאִיתִי אוֹתוֹ מֵעוֹדִי. הֵייתִי זוֹכֵרְתָּ. וְרַק מִן הָאָדָם הַסּוֹפֵג רְאִיתִי אוֹתִי
רוּוִי בָּךְ, רְאוּי, רְהוּב. מָה זֶה מִשְׁנָה. לֹא נִכְנַס לָזֶה שׁוֹב.

יוֹחִי חוֹתֵר לְמַגֵּעַ בְּכוּוֹן הָאוֹיֵטָה, הֵם נִחְבָּטִים
נִכְנָסִים לְהַמְצִיא עֲצָה בְּשִׁרוֹתִים, אֲנִי מוֹזֵהָ מִכָּרִים
מֵהַצָּבָא, אַחֲרֵי זְמַן נִמְאָס לִי לְבוֹא בְּשָׁלוֹם
אֲנִי הוֹלֶךְ אֶל יוֹסֵף וּמְגִלָּה בּוֹר. וּמַעֲלָה מִתַּחֲתֵיו בּוֹרִים

וְרוֹאֶה מִכְתִּירֵי עֵטְרוֹת וּמַעֲטִירֵי כְּתָרִים
וּמַעֲשִׂירֵי דָלִים, מִתִּיזֵי מִשְׁקָאוֹת קָלִים
מְבִיזֵי אֲבוֹת, גְּאוּוֹת לוחֲמִים, מְאוֹר עוֹרִיָּה מִן הָאֲדָמִים
וְנוֹשְׁקֵי נְשָׁקִים וְנוֹשְׁכֵי נְשָׁכִים
וְשׁוֹפְתֵי אֲגָמִים וְלוֹפְתֵי אֲשָׁכִים
וְעֵינֵיהֶם קוֹרְאוֹת: יִשְׂרָאֵל עֲמֹךְ
מִי יִשְׁפִּילְךָ וּמִי יְרוֹמְמְךָ
מִי יִנְעִימְךָ וּמִי יִהְקִימְךָ
מִגְּבִיָּה סֶלֶם יַעֲקֹב וּמִתִּיר סֶלֶם גִּבְבִּים
כִּי הִדִּין אֶת הָהָר יָקֹב וְהִזִּין יִבְרָא נְקֻבִים

תוֹתִי יוֹצֵאת לְגִלּוּי צוֹחֶקֶת כְּמוֹ עֵמָה, מָה הַשְּׂאֲרֵתִי שְׁמָה
פְּשׁוּטָה, אֵיזָה פְּשׁוּטָה, אֲנַחְנוּ אוֹמְרוֹת, אֲנַחְנוּ נִשְׂאָרוֹת
אַרְבַּעָה. נִחְשׂוּ מִי לְקַחְהָ הֶרֶקֶב עֲשֵׂתָה סִיבּוּב חוֹזְרָה, הִלְכָה
כְּפָרָה, מִשְׂאִירָה אוֹתָנוּ רַק לְהַעֲלוֹת חֶרְחוּרִים

שְׁגוּפָנִית, שְׁכַל כֶּךָ גִּסְת גְּמוֹת הִיא
וּכְמוּסָה הִיא וּמְנֹסָה וְקוֹלָנִית
וּמְעוּזָה לְצִאת עִם זֶה אֵל הַחַיִּים
וְאוֹמְרָת: יֵאלֶלֶה, לֶךְ הַבַּיְתָה, מוֹתִי!

יוֹסֵף לְעֶקֶר מִקְשִׁיב וְלְעֶקֶר שׁוֹכֵחַ
וְלְמֵרוֹת הַהֲתַנְסוֹת אֵין בּוֹ אֶבֶר אֶחָד מִפְּרָגָן
וְאֶזְכֶּר: אִישׁ הָיָה בִירוּשָׁלַם. שָׁמוּ יוֹסֵף נְדָבָה.
מִגְלָה הִיסְטוֹרִיּוֹת. וְכֵזָה רְצִיתִי. שִׁיגְלָה עָלַי. שִׁיגְן

אֲבָל יוֹסֵף כִּנְפֵי שְׁעוּזָה בְּשַׁעַת הַחֵם. רַק בְּמַעַט מְעוּפָה
יוֹסֵף אֲנַפָּה. יוֹסֵף אֲנַחָה. וְלֹא יוֹסֵף עָלַי נְדָבָה
עָלַי שֶׁהִבֵּאתִיו אֶל הַסַּפְסָל הַזֶּה, שֶׁבְּגָדֵי שְׁקֵטִים
וּמוֹעֲטִים מְכַדִּי שְׁאִשְׁחַק בְּהַתְּגַלוֹת.

20.5.16